

Versiune anonimată

Traducere

C-481/21 – 1

Cauza C-481/21

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

4 august 2021

Instanța de trimitere:

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Data deciziei de trimitere:

30 iulie 2021

Reclamant:

TX

Pârâtă:

Republica Federală Germania

[omissis]

**VERWALTUNGSGERICHT [TRIBUNALUL ADMINISTRATIV]
WIESBADEN**

ORDONANȚĂ

În procedura de contencios administrativ introdusă de

TX,

[omissis]

reclamant,

[omissis]

împotriva

Republicii Federale Germania,
reprezentată de Bundeskriminalamt Wiesbaden,
[omissis]

pârâtă

având ca obiect

Legislația în materia protecției datelor

Camera a 6-a a Verwaltungsgericht Wiesbaden - [omissis]

[omissis]

[omissis] a hotărât la 30 iulie 2021:

I. Suspendă procedura.

II. Adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene, în temeiul articolului 267 TFUE, următoarea întrebare preliminară:

1) **Articolul 15 alineatul (3) și alineatul (1) coroborat cu articolul 14 din Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Deciziei-cadru 2008/977/JAI a Consiliului [JO L, 4.5.2016, p. 119; denumită în continuare „Directiva (UE) 2016/680”] trebuie interpretat din perspectiva articolului 54 din Directiva (UE) 2016/680 în sensul că nu se opune unei reglementări naționale**

a) **potrivit căreia, în cazul responsabilității comune pentru prelucrarea datelor, nu trebuie precizată entitatea responsabilă în mod concret pentru datele stocate și**

b) **care permite, în plus, ca unei instanțe să nu i se prezinte motivele de fond pentru refuzul accesului?**

2) **Dacă răspunsurile la prima întrebare litera (a) și (b) sunt afirmative, articolul 15 alineatul (3) și alineatul (1) din Directiva (UE) 2016/680 este compatibil cu dreptul la o cale de atac judiciară efectivă prevăzut de articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, chiar dacă astfel nu i se permite instanței**

a) **potrivit prevederilor procedurale naționale, să introducă în cauză, într-o procedură administrativă desfășurată în mai multe etape, și alte autorități interesate, responsabile în mod**

efectiv și care trebuie să își exprime acordul cu privire la furnizarea informațiilor și

- b) să verifice, din punct de vedere al conținutului, dacă sunt îndeplinite condițiile pentru refuzul accesului și dacă acestea au fost aplicate corect de către autoritatea care refuză accesul?**
- 3) Prin refuzul accesului și astfel al unei căi de atac judiciare efective prevăzute de articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, este afectată libertatea de alegere a ocupației potrivit articolului 15 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene dacă informațiile stocate pot fi utilizate pentru a exclude o persoană vizată de la activitatea pe care intenționează să o exercite ca urmare a unui presupus risc de securitate?**

Motive:

I.

- 1 Reclamantul solicită informații privind datele stocate despre el de pârât în sistemul INPOL. Sistemul INPOL este o procedură comună potrivit articolului 21 din Directiva (UE) 2016/680, pentru care este competent Bundeskriminalamt (Biroul Federal al Poliției Judiciare, BKA), în calitate de autoritate centrală (articolul 2 alineatul 3 din Legea privind Biroul Federal al Poliției Judiciare, denumită în continuare „BKAG” – Sistemul unitar de schimb de informații al poliției). În cadrul sistemului de schimb de informații al poliției, responsabilitatea în materie de protecție a datelor pentru legalitatea colectării, pentru admisibilitatea introducerii și pentru corectitudinea și actualitatea datelor stocate la autoritatea centrală (așadar la BKA) revine autorității care a introdus direct datele în sistemul INPOL. În acest sens, trebuie să poată fi identificată autoritatea responsabilă (articolul 31 alineatul 2 din BKAG). Pe lângă drepturile persoanei vizate prevăzute la articolele 57 și 58 din Legea federală privind protecția datelor cu caracter personal, în cazul prelucrării în cadrul sistemului de schimb de informații al poliției există particularitatea că, pentru datele prelucrate în sistemul de schimb de informații al poliției (în cazul de față INPOL), Bundeskriminalamt acordă accesul la informații potrivit articolului 57 din Legea federală privind protecția datelor cu caracter personal cu *acordul* autorității responsabile în materie de protecție a datelor potrivit articolului 31 alineatul 2 (articolul 84 alineatul 1 prima teză din BKAG).
- 2 În prezenta procedură, reclamantul a fost verificat din punct de vedere al securității la depunerea candidaturii pentru un post de agent de securitate în cadrul unui festival de muzică. În urma acestei verificări, s-a obținut cu privire la reclamant un „rezultat pozitiv”, consecința fiind respingerea candidaturii sale. Ca urmare, reclamantul a solicitat informații privind datele stocate cu privire la persoana sa în sistemul INPOL. Bundeskriminalamt a transmis o informare

parțială privind un caz de vătămare corporală gravă din data de 24 martie 2017 [omissis]. Ca urmare a solicitării reclamantului în cadrul procedurii de contestație efectuată împotriva furnizării informațiilor parțiale, Serviciul de poliție judiciară al landului Nordrhein-Westfalen în calitate de autoritate responsabilă ar trebui să ștergă această înregistrare din sistemul INPOL. Potrivit unei adrese a conducerii Serviciului de poliție al districtului Herford din 29 iulie 2020, termenul pentru verificare în vederea ștergerii informațiilor ar fi însă 31 mai 2027.

- 3 În plus, i s-a comunicat reclamantului că ar mai exista și alte date stocate despre el. În urma comparării interesului general privind informațiile despre datele stocate referitoare la persoana sa cu interesul autorității care stochează datele privind confidențialitatea datelor s-a constatat că în acest caz concret interesul reclamantului privind informațiile nu ar trebui să prevaleze. Acest refuz nu necesită nicio altă motivare.
- 4 La 3 aprilie 2021, reclamantul a formulat la instanța de fond o acțiune împotriva deciziei de soluționare a contestației din 2 martie 2021 formulate împotriva deciziei Bundeskriminalamt din 3 iunie 2020. În cadrul acțiunii și al ședinței de judecată din 20 iulie 2021, Bundeskriminalamt a refuzat să ofere chiar și instanței explicații privind autoritatea responsabilă. În pofida solicitării exprese a instanței, Bundeskriminalamt nu a precizat care este această autoritate. Reprezentantul Bundeskriminalamt a declarat în cadrul ședinței doar că Bundeskriminalamt nu este posesorul datelor. S-a refuzat inclusiv prezentarea motivelor pentru care nu pot fi furnizate informațiile despre această autoritate responsabilă necunoscută, în pofida solicitării ulterioare a instanței în pregătirea ședinței de judecată și în cadrul ședinței. Cu privire la motivare s-a făcut referire doar la vătămarea corporală gravă despre care se presupune că a fost ștersă între timp, care ar fi fost motivată politic. Nu au fost oferite însă mai multe detalii nici în acest sens.

II.

1. CARTA DREPTURILOR FUNDAMENTALE A UNIUNII EUROPENE

5 **Articolul 8 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene**

Protecția datelor cu caracter personal

- (1) Orice persoană are dreptul la protecția datelor cu caracter personal care o privesc.
- (2) Asemenea date trebuie tratate în mod corect, în scopurile precizate și pe baza consimțământului persoanei interesate sau în temeiul unui alt motiv legitim prevăzut de lege. Orice persoană are dreptul de acces la datele colectate care o privesc, precum și dreptul de a obține rectificarea acestora.

(3) Respectarea acestor norme se supune controlului unei autorități independente.

6 Articolul 15 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene

Libertatea de alegere a ocupației și dreptul la muncă

- (1) Orice persoană are dreptul la muncă și dreptul de a exercita o ocupație aleasă sau acceptată în mod liber.
- (2) Orice cetățean al Uniunii are libertatea de a-și căuta un loc de muncă, de a lucra, de a se stabili sau de a presta servicii în orice stat membru.
- (3) Resortisanții țărilor terțe care sunt autorizați să lucreze pe teritoriul statelor membre au dreptul la condiții de muncă echivalente acelor de care beneficiază cetățenii Uniunii.

7 Articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene

Dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil

Orice persoană ale cărei drepturi și libertăți garantate de dreptul Uniunii sunt încălcate are dreptul la o cale de atac eficientă în fața unei instanțe judecătorești, în conformitate cu condițiile stabilite de prezentul articol.

Orice persoană are dreptul la un proces echitabil, public și într-un termen rezonabil, în fața unei instanțe judecătorești independente și imparțiale, constituită în prealabil prin lege. Orice persoană are posibilitatea de a fi consiliată, apărută și reprezentată.

Asistența juridică gratuită se acordă celor care nu dispun de resurse suficiente, în măsura în care aceasta este necesară pentru a-i asigura accesul efectiv la justiție.

8 Articolul 52 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene

Întinderea și interpretarea drepturilor și principiilor

- (1) Orice restrângere a exercițiului drepturilor și libertăților recunoscute prin prezenta carte trebuie să fie prevăzută de lege și să respecte substanța acestor drepturi și libertăți. Prin respectarea principiului proporționalității, pot fi impuse restrângeri numai în cazul în care acestea sunt necesare și numai dacă răspund efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți.
- (2) Drepturile recunoscute prin prezenta carte care fac obiectul unor dispoziții prevăzute de tratate se exercită în condițiile și cu respectarea limitelor stabilite de acestea.

- (3) În măsura în care prezenta carte conține drepturi ce corespund unor drepturi garantate prin Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, înțelesul și întinderea lor sunt aceleași ca și cele prevăzute de convenția menționată. Această dispoziție nu împiedică dreptul Uniunii să confere o protecție mai largă.
- (4) În măsura în care prezenta carte recunoaște drepturi fundamentale, așa cum rezultă acestea din tradițiile constituționale comune statelor membre, aceste drepturi sunt interpretate în conformitate cu tradițiile menționate.
- (5) Dispozițiile prezentei carte care conțin principii pot fi puse în aplicare prin acte legislative și de punere în aplicare adoptate de instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii, precum și prin acte ale statelor membre în cazurile în care acestea pun în aplicare dreptul Uniunii, în exercitarea competențelor lor respective. Invocarea lor în fața instanței judecătorești se admite numai în scopul interpretării și controlului legalității unor astfel de acte.
- (6) Legislațiile și practicile naționale trebuie să fie luate în considerare pe deplin, după cum se precizează în prezenta carte.
- (7) Instanțele judecătorești ale Uniunii și ale statelor membre țin seama de explicațiile redactate în vederea orientării interpretării prezentei carte.

9 Articolul 54 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene

Interzicerea abuzului de drept

Nici una dintre dispozițiile prezentei carte nu trebuie să fie interpretată ca implicând vreun drept de a desfășura orice activitate sau de a îndeplini orice act îndreptat împotriva oricărui dintre drepturile și libertățile recunoscute prin prezenta carte sau de a le impune restrângeri mai ample decât cele prevăzute prin prezenta carte.

2. Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Deciziei-cadru 2008/977/JAI a Consiliului

10 Articolul 15 din Directiva (UE) 2016/680 - Limitarea dreptului de acces

- (1) Statele membre pot adopta măsuri legislative care limitează, integral sau parțial, dreptul de acces al persoanei vizate în măsura și atât timp o astfel de limitare, parțială sau totală, constituie o măsură necesară și proporțională într-o

societate democratică, ținându-se seama de drepturile fundamentale și de interesele legitime ale respectivei persoane fizice, pentru:

- a) evitarea obstrucționării cercetărilor, anchetelor sau procedurilor oficiale sau juridice;
- b) a nu prejudicia prevenirea, depistarea, investigarea sau urmărirea penală a infracțiunilor sau executarea pedepselor;
- c) protejarea securității publice;
- d) protejarea securității naționale;
- e) protejarea drepturilor și libertăților celorlalți.

(2) Statele membre pot adopta măsuri legislative pentru a stabili categoriile de prelucrare care pot intra, integral sau parțial, sub incidența literelor (a)-(e) de la alineatul (1).

(3) În cazurile prevăzute la alineatele (1) și (2), statele membre garantează că operatorul informează în scris persoana vizată, fără întârzieri nejustificate, cu privire la refuzarea sau limitarea accesului și la motivele refuzului sau ale limitării. Astfel de informații pot fi omise atunci când furnizarea lor ar contraveni unuia dintre scopurile de la alineatul (1). Statele membre garantează că operatorul informează persoana vizată cu privire la posibilitatea de a depune o plângere la autoritatea de supraveghere sau de a introduce o cale de atac judiciară.

11 Articolul 21 din Directiva (UE) 2016/680 - Operatori asociați

(1) Statele membre garantează faptul că, atunci când doi sau mai mulți operatori stabilesc în comun scopurile și mijloacele de prelucrare, aceștia sunt operatori asociați. Aceștia stabilesc într-un mod transparent responsabilitățile care revin fiecăruia în vederea respectării prezentei directive, în special în ceea ce privește exercitarea drepturilor persoanelor vizate și îndatoririle fiecăruia de furnizare a informațiilor prevăzute la articolul 13, prin intermediul unui acord între ei, cu excepția cazului și în măsura în care responsabilitățile operatorilor sunt stabilite de dreptul Uniunii sau de dreptul intern care li se aplică. Acordul desemnează punctul de contact pentru persoanele vizate. Statele membre pot desemna care dintre operatorii asociați poate acționa ca punct unic de contact pentru exercitarea de către persoanele vizate a drepturilor lor.

(2) Indiferent de termenii acordului menționat la alineatul (1), statele membre pot să prevadă dispoziții potrivit cărora persoana vizată își exercită drepturile cu privire la și în raport cu fiecare dintre operatori în conformitate cu dispozițiile adoptate în temeiul prezentei directive.

[...]

(4) Statele membre garantează că operatorul justifică motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază decizia. Aceste informații se pun la dispoziția autorităților de supraveghere. [nota traducătorului: este citat în realitate articolul 15]

12 Articolul 54 din Directiva (UE) 2016/680 - Dreptul la o cale de atac judiciară eficientă împotriva unui operator sau unei persoane împuternicite de operator

Fără a aduce atingere vreunei căi de atac administrative sau extrajudiciare disponibile, inclusiv dreptului de a depune o plângere la o autoritate de supraveghere în conformitate cu articolul 52, statele membre garantează persoanei vizate dreptul la exercitarea unei căi de atac judiciare eficiente în cazul în care aceasta consideră că, prin prelucrarea datelor sale cu caracter personal cu nerespectarea dispozițiilor adoptate în temeiul prezentei directive, au fost încălcate drepturile care îi revin în conformitate cu dispozițiile respective.

Considerentele Directivei (UE) 2016/680

- 13 (44) Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a adopta măsuri legislative în vederea amânării, a restricționării sau a omiterii informării persoanelor vizate sau în vederea restricționării, integrale sau parțiale, a accesului la datele lor cu caracter personal, în măsura în care și atât timp cât o astfel de măsură constituie o măsură necesară și proporțională într-o societate democratică, ținând seama în mod corespunzător de drepturile fundamentale și de interesele legitime ale persoanei fizice în cauză, pentru a se evita obstrucționarea cercetărilor, a anchetelor sau a procedurilor oficiale sau judiciare, pentru a nu se afecta prevenirea, investigarea, depistarea sau urmărirea penală a infracțiunilor sau executarea pedepselor, pentru a se apăra securitatea publică sau securitatea națională ori pentru a se apăra drepturile și libertățile altor persoane. Operatorul ar trebui să evalueze, prin intermediul unei examinări concrete și individuale a fiecărui caz în parte, dacă dreptul de acces ar trebui să fie limitat parțial sau complet.
- 14 (45) Orice refuz sau limitare a accesului ar trebui, în principiu, să fie prezentată în scris persoanei vizate și ar trebui să includă motivele de fapt și de drept pe care se bazează decizia.
- 15 (46) Orice limitare a drepturilor persoanei vizate trebuie să fie în conformitate cu Carta și cu CEDO, după cum a fost interpretată de jurisprudența Curții de Justiție și, respectiv, a Curții Europene a Drepturilor Omului și, îndeosebi, trebuie să respecte esența drepturilor și libertăților respective.
- 16 (47) O persoană fizică ar trebui să aibă dreptul de a obține rectificarea datelor cu caracter personal inexacte care o privesc, mai ales când acestea se referă la fapte, precum și dreptul la ștergerea datelor în cazul în care prelucrarea datelor respective nu respectă prezenta directivă. Cu toate acestea, dreptul la rectificare nu

ar trebui să afecteze, de exemplu, conținutul depozițiilor martorilor. O persoană fizică ar trebui să aibă, de asemenea, dreptul la restricționarea prelucrării atunci când această persoană contestă exactitatea datelor cu caracter personal și nu se poate stabili exactitatea sau inexactitatea lor sau în cazul în care datele cu caracter personal trebuie să fie păstrate ca mijloace de probă. În special, în loc ca datele cu caracter personal să fie șterse, prelucrarea ar trebui să fie restricționată dacă într-un caz specific există motive întemeiate să se considere că ștergerea lor ar putea afecta interesele legitime ale persoanei vizate. În acest caz, datele restricționate ar trebui să fie prelucrate doar în scopul care a împiedicat ștergerea lor. Metodele de restricționare a prelucrării ar putea include, printre altele, transferul datelor selectate în alt sistem de prelucrare, de exemplu în scopuri de arhivare, sau anularea accesului utilizatorilor la datele selectate. În ceea ce privește sistemele automatizate de evidență a datelor, restricționarea prelucrării de date cu caracter personal ar trebui, în principiu, asigurată prin mijloace tehnice; faptul că prelucrarea datelor cu caracter personal este restricționată ar trebui indicat în sistem în așa fel încât să se înțeleagă clar că această restricționare are loc. O astfel de rectificare sau ștergere a datelor cu caracter personal sau restricționare a prelucrării ar trebui să fie comunicată destinatarilor cărora le-au fost divulgate datele și autorităților competente de la care provin datele inexacte. Operatorii ar trebui, de asemenea, să nu comunice mai departe astfel de date.

3. Legea privind Biroul Federal al Poliției Judiciare și colaborarea dintre statul federal și landuri în materie de poliție judiciară [omissis]

17 Articolul 2 alineatul 3 din BKAG - Autoritatea centrală

[...]

(3) Biroul Federal al Poliției Judiciare pune în aplicare, în calitate de autoritate centrală, un sistem unitar de schimb de informații al poliției, potrivit prevederilor acestei legi.

18 Articolul 31 alineatul 2 din BKAG - Responsabilitatea în materie de protecție a datelor în sistemul de schimb de informații al poliției

[...]

(2) ¹În cadrul sistemului de schimb de informații al poliției, responsabilitatea în materie de protecție a datelor pentru datele stocate la autoritatea centrală, și anume pentru legalitatea colectării, pentru admisibilitatea introducerii și pentru corectitudinea și actualitatea datelor revine autorității care a introdus direct datele în sistem. ²Autoritatea responsabilă trebuie să poată fi identificată. ³Responsabilitatea pentru admisibilitatea consultării în procedura automatizată revine autorității destinatare.

19 Articolul 84 din BKAG - Drepturile persoanei vizate

(1) ¹Pe lângă drepturile persoanei vizate prevăzute în articolele 57 și 58 din Legea federală privind protecția datelor cu caracter personal, în cazul prelucrării în cadrul sistemului de schimb de informații al poliției există particularitatea că, pentru datele prelucrate în sistemul de schimb de informații al poliției Biroul Federal al Poliției Judiciare acordă accesul la informații potrivit articolului 57 din cu acordul autorității responsabile în materie de protecție a datelor potrivit articolului 31 alineatul 2. ²Dacă un birou de poliție regional furnizează informații din sistemul landului său, poate atașa o referire la un set de date introdus de către landul respectiv în sistemul de schimb de informații al poliției. ³În cazul rectificării, ștergerii sau restricționării prelucrării datelor cu caracter personal se aplică teza 1 în mod corespunzător pentru datele prelucrate în cadrul sistemului de schimb de informații al poliției.

4. Bundesdatenschutzgesetz (Legea federală privind protecția datelor cu caracter personal - BDSG) din 30 iunie 2017 [omissis], modificată prin articolul 10 al legii din data de 23 iunie 2021 [omissis]

20 Articolul 57 BDSG – Dreptul la informare

[...]

(4) În condițiile prevăzute de articolul 56 alineatul 2, operatorul poate refuza accesul potrivit alineatului 1 prima teză sau poate restricționa parțial sau total furnizarea informațiilor potrivit alineatului 1 teza 2.

[...]

(6) ¹Operatorul trebuie să informeze imediat în scris persoana vizată cu privire la refuzul sau restricționarea accesului. ²Această dispoziție nu se aplică atunci când furnizarea acestor informații ar implica un risc în sensul prevăzut de articolul 56 alineatul (2). ³Notificarea conform primei teze trebuie motivată, cu excepția cazului în care comunicarea motivelor ar pune în pericol scopul urmărit prin refuzarea sau restricționarea accesului.

(7) ¹Dacă persoana vizată este informată potrivit alineatului 6 cu privire la refuzul sau restricționarea accesului, aceasta își poate exercita dreptul de acces și prin intermediul agenției federale de protecția datelor. ²Operatorul are obligația de a informa persoana vizată cu privire la această posibilitate și la faptul că poate contacta agenția federală de protecția datelor sau poate solicita protecție judiciară în temeiul articolului 60. ³Dacă persoana vizată își exercită dreptul prevăzut de prima teză, la solicitarea sa, trebuie să se furnizeze informații agenției federale de protecția datelor, în cazul în care autoritatea federală superioară competentă nu constată în cazul respectiv că s-ar pune astfel în pericol securitatea națională sau securitatea landului. ⁴ Agenția federală de protecția datelor trebuie să informeze persoana vizată cel puțin că au fost realizate toate verificările necesare sau dacă a avut loc o revizuire de către autoritatea de supraveghere. ⁵Această notificare poate conține informații privind eventuala constatare a unei încălcări a dreptului privind

protecția datelor. ⁶Notificarea transmisă de agenția federală de protecția datelor persoanei vizate nu trebuie să permită obținerea unor detalii privind informațiile deținute de operator, dacă acesta nu este de acord cu furnizarea unor informații detaliate. ⁷Operatorul poate refuza acordul doar dacă și în măsura în care poate refuza sau restricționa accesul în temeiul alineatului 4. ⁸ Agenția federală de protecția datelor are, de asemenea, obligația de a informa persoana vizată în legătură cu dreptul acesteia la protecție judiciară.

(8) Operatorul trebuie să precizeze motivele de fapt sau de drept pe care se întemeiază decizia.

21 Articolul 56 BDSG – Notificarea persoanelor vizate

(1) Dacă notificarea persoanelor vizate cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal referitoare la ele este prevăzută sau impusă prin dispoziții normative speciale, îndeosebi în cazul măsurilor sub acoperire, această notificare trebuie să conțină cel puțin următoarele date:

1. informațiile menționate în articolul 55,
2. temeiul juridic al prelucrării,
3. perioada de stocare a datelor respective sau, în cazul în care nu este posibil, criteriile utilizate pentru a stabili respectiva perioadă,
4. categoriile de destinatari ai datelor cu caracter personal, după caz,
5. în cazul în care este necesar, informații suplimentare, în special atunci când datele cu caracter personal au fost colectate fără știrea persoanei vizate.

(2) În cazurile prevăzute la alineatul 1, operatorul poate amâna, restricționa sau omite notificarea dacă și în măsura în care ar fi periclitată:

1. îndeplinirea sarcinilor menționate la articolul 45,
2. siguranța publică sau
3. drepturile protejate de lege ale terților,

dacă interesul privind evitarea acestor riscuri este prioritar interesului privind informațiile al persoanei vizate.

2. Codul de procedură administrativă (VwGO)

22 Articolul 65 alineatul 2 din Codul de procedură administrativă

[...]

(2) Dacă în raportul juridic care face obiectul litigiului sunt implicați terți astfel încât decizia le poate fi opozabilă, acești terți trebuie introduși în cauză (intervenția necesară).

23 Articolul 99 alineatul (2) din Codul de procedură administrativă

[...]

(2) La cererea unei părți interesate, Oberverwaltungsgericht [Curtea Administrativă de Apel] stabilește prin decizie, fără desfășurarea unei ședințe de judecată, dacă refuzul de a prezenta acte sau dosare, de a transfera documente electronice sau de a furniza informații este licit. În cazul în care o autoritate federală superioară refuză prezentarea, transmiterea sau accesul cu motivarea că publicarea conținutului înscrisurilor oficiale, dosarelor, documentelor electronice sau a informațiilor ar periclita interesele naționale, competența revine Tribunalului Administrativ Federal; aceeași prevedere se aplică și în cazul în care Tribunalul Administrativ Federal este competent să judece cauza pe fond, în temeiul articolului 50. Cererea se depune la instanța competentă să soluționeze cauza pe fond. Aceasta transmite cererea și dosarul cauzei de fond completului de judecată competent conform articolului 189. La solicitarea acestui complet de judecată, autoritatea de supraveghere superioară trebuie să prezinte actele sau dosarele, să transmită documentele electronice sau să dezvăluie informațiile la care a fost refuzat accesul conform alineatului (1) a doua teză. Autoritatea este introdusă în cauză. Procedura se supune dispozițiilor privind protecția materială a informațiilor confidențiale. În cazul în care respectarea acestor dispoziții nu este posibilă sau dacă autoritatea de supraveghere competentă invocă faptul că motive speciale de confidențialitate sau de protecție a informațiilor confidențiale se opun prezentării actelor, dosarelor sau documentelor electronice în instanță, se consideră că aceste înscrisuri au fost prezentate în sensul tezei a cincea în cazul în care sunt puse la dispoziția instanței în spațiile stabilite de către autoritatea superioară de supraveghere. Articolul 100 nu se aplică în cazul dosarelor, documentelor electronice prezentate conform tezei a cincea și nici pentru motivele speciale invocate conform tezei a opta. Membrii completului de judecată au obligația de a păstra confidențialitatea; nu este permis ca motivarea deciziei să permită identificarea naturii și a conținutului actelor, dosarelor, documentelor electronice și informațiilor confidențiale. Dispozițiile aplicabile în materia protecției informațiilor personale se aplică personalului instanței care nu are calitatea de magistrat. În măsura în care Tribunalul Administrativ Federal nu s-a pronunțat, ordonanța poate fi atacată pe cale separată. Calea de atac împotriva unei decizii a Oberverwaltungsgericht se soluționează de către Tribunalul Administrativ Federal. Tezele a patra - a unsprezecea se aplică prin analogie căii de atac.

III.

24 Potrivit articolului 54 din Directiva (UE) 2016/680, persoana vizată are dreptul la o cale de atac eficientă, așa cum este prevăzut în articolul 47 primul paragraf din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. O cale de atac efectivă

presupune ca instanța să aibă posibilitatea de a verifica decizia autorităților. Acest lucru presupune prezentarea unei motivări a refuzării accesului și, în cazul unei proceduri comune, cum este cazul sistemului INPOL, precizarea autorității competente responsabile pentru datele care fac obiectul litigiului, care s-a opus furnizării informațiilor. Aceasta trebuie să își exprime acordul pentru acces sau eventual - ca în cazul de față - să refuze accesul. Autoritatea responsabilă intervine în mod obligatoriu în actul administrativ desfășurat „în mai multe etape” și trebuie introdusă în procedura în contencios administrativ [articolul 65 alineatul (2) din Codul de procedură administrativă], deoarece în cazul unui refuz ilicit al acordului, instanța ar trebui să înlocuiască acest acord printr-o hotărâre. În lipsa acordului necesar, Bundeskriminalamt nu ar avea voie să furnizeze informații (articolul 84 alineatul 1 prima teză din BKAG). Dacă însă în procedura privind accesul nu i se comunică instanței autoritatea responsabilă, aceasta nu poate introduce în cauză autoritatea respectivă și nu poate lua o decizie obligatorie cu privire la refuzarea acordului referitor la această autoritate.

- 25 Dacă instanțele administrative nu pot efectua o verificare a măsurilor administrative datorită refuzului de a prezenta motivarea acestora, garantarea protecției legale trebuie asigurată prin admiterea acțiunii (jurisprudența constantă a Tribunalului Administrativ Wiesbaden, a se vedea Hotărârea din 15 februarie 2016 – 6 K 1328/14.WI –, juris, punctul 27; Hotărârea din 4 septembrie 2015 – 6 K 687/15.WI –, juris, punctul 36 și totodată Hotărârea din 26 martie 2021 – 6 K 59/20.WI; de asemenea, jurisprudența Tribunalului Administrativ Köln, Hotărârea din 18 aprilie 2019 – 13 K 10236/16, juris, punctul 54). Acest lucru nu este posibil însă în cazul de față, deoarece acordul entității (autorității) responsabile în realitate nu poate fi înlocuit în mod eficient în lipsa introducerii în cauză necesare. În acest sens, prezenta cauză se deosebește de cauzele în care s-a pronunțat anterior o decizie, în care s-a refuzat „doar” accesul la datele în sine, însă s-a precizat autoritatea responsabilă. Codul de procedură administrativă nu conține o dispoziție procedurală aplicabilă în cauza de față. Acesta conține, la articolul 99 alineatul (2), doar așa-numita procedură în camera de consiliu în cazul refuzului de a prezenta dosarele autorităților. În acest caz, în urma unei declarații de opoziție, care ar trebui, de asemenea, motivată, ar fi posibilă prezentarea acestora și verificarea de către Tribunalul Administrativ Federal.
- 26 În cazul de față, se pune însă problema, înainte de informațiile privind conținutul sau de posibilitatea de verificare a refuzului de a furniza aceste informații, de a identifica autoritatea responsabile ale cărei date sunt vizate în sistemul INPOL. Această autoritate este necunoscută și Bundeskriminalamt refuză să precizeze instanței despre cine este vorba. Legiitorul național a pus în aplicare articolul 21 alineatul (1) din Directiva (UE) 2016/680 în sensul că operatorul își asumă răspunderea, în temeiul articolului 57 din Legea federală privind protecția datelor cu caracter personal cu privire la accesul la datele sau refuzul accesului la datele persoanei vizate și, prin articolul 84 alineatul 1 prima teză din BKAG, desemnează Bundeskriminalamt ca „purtător de cuvânt” pentru celelalte autorități

responsabile cu privire la acces. Însă pentru acces *este nevoie de acordul* autorității responsabile respective.

- 27 Refuzul de a oferi informații cu privire la autoritatea responsabilă respectivă care se opune accesului la datele sale și refuză exprimarea acordului depășește însă limitele restricționării accesului efectiv potrivit articolului 15 din Directiva (UE) 2016/680. Instanța este astfel complet lipsită de posibilitatea de a efectua un control judiciar efectiv. În special în cazul în care nu se prezintă nicio motivare a acestui refuz sau motivarea se referă la afirmații generale privind periclitarea sarcinilor autorităților și prevenirea riscurilor. Acesta este conținutul textului prevederii legale naționale, însă instanța se află în imposibilitatea de a efectua o analiză juridică în baza acestei norme și un control al corectitudinii analizei juridice efectuate de autoritate în lipsa informațiilor.
- 28 Dacă se face o paralelă cu refuzul de a prezenta documentele din dosar în cadrul procedurii în contencios administrativ, motivarea care redă doar contextul legal al refuzului nu îndeplinește cerințele necesare pentru declarația de opoziție potrivit articolului 99 alineatul (2) din Codul de procedură administrativă. La aceste aspecte se adaugă, în cazul de față, faptul că autoritatea care prezintă de fapt motivarea rămâne anonimă, astfel încât aceasta nu ar putea emite sau motiva declarația de opoziție potrivit articolului 99 alineatul (2) din Codul de procedură administrativă. Totuși, pentru a refuza accesul la actele autorităților, este nevoie, cel puțin, de o motivare convingătoare a declarației de opoziție, pentru a se putea asigura o protecție juridică efectivă (BVerwG, Hotărârea din 14 decembrie 2020 – 6 C 11.18 punctul 27 cu alte documente doveditoare).
- 29 Pentru a garanta protecția juridică efectivă, o autoritate care refuză accesul trebuie să prezinte în mod plauzibil și bine argumentat motivele refuzului în temeiul articolului 56 alineatul 2 coroborat cu articolul 57 alineatul 4 din Legea federală privind protecția datelor cu caracter personal. O motivare care îndeplinește aceste cerințe ar fi suficientă pentru a justifica refuzul accesului (HessVGH 20 octombrie 2019 – 10 A 2678/18.Z; cu privire la legislația anterioară, HessVGH 17 aprilie 2018 – 10 A 1991/17). Reproducerea sau simpla reformulare a temeiului legal nu este suficientă (BVerwG Decizia din 29 octombrie 1982 – 4 B 172/82, [omissis] punctul 6; VG Wiesbaden Hotărârea din 26 martie 2021 – 6 K 59/20.WI).
- 30 Bundeskriminalamt și autoritatea necunoscută - în cazul căreia poate fi vorba doar de o autoritate polițienească - interpretează legislația națională într-un sens atât de amplu, încât normele juridice naționale care trebuie să transpună Directiva (UE) 2016/680 intră în conflict cu substanța drepturilor și libertăților persoanelor vizate.
- 31 În acest sens trebuie avut în vedere faptul că înregistrarea din sistemul INPOL a dus, în mod evident, la un fel de interdicție de a exercita o anumită profesie prin așa-numita verificare de securitate, în cadrul căreia au fost luate în calcul, printre altele, și datele din INPOL. Astfel au fost încălcate prevederile articolului 15 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, potrivit căreia orice persoană

are dreptul la muncă și dreptul de a exercita o ocupație aleasă sau acceptată în mod liber. Reclamantul nu se poate apăra împotriva acestei „interdicții de a exercita o anumită profesie”, deoarece nu i se comunică ce autoritate responsabilă a efectuat o înregistrare „negativă”, cu atât mai puțin ce înregistrarea împiedică exercitarea profesiei dorite. De asemenea, nu se poate verifica dacă înregistrarea este de fapt legală.

- 32 Instanța de trimitere nu poate face un control judiciar efectiv al deciziei autorității, deoarece invocând o dispoziție de drept național, autoritatea responsabilă va refuza și instanței accesul și instanța nu se află în posibilitatea de a asigura protecție juridică efectivă în sensul unui control pe fond. La aceste aspecte se adaugă și faptul că mecanismele prevăzute în procedura de drept administrativ, cum ar fi în cazul de față intervenția necesară, sunt anulate prin refuzul de a preciza autoritatea responsabilă. Nu există o dispoziție de drept național care să permită instanței, în cazul necesității unei introduceri în cauză, să renunțe la aceasta din motive legate de confidențialitate.
- 33 Astfel, protecția juridică este exclusă și există totodată o încălcare a dreptului la un proces echitabil consacrat la articolul 6 din CEDO.
- 34 În acest sens, instanța de trimitere consideră că refuzul de a preciza care este în final autoritatea responsabilă, în special fără o motivare comprehensibilă, reprezintă o interpretare exagerată a articolului 15 din Directiva (UE) 2016/680, admisă însă de legiuitorul național prin dispoziția cu caracter foarte deschis din articolul 57 alineatul 6 coroborat cu articolul 56 din Legea federală privind protecția datelor cu caracter personal, cu consecința că reglementarea națională încalcă, prin interpretarea sa foarte amplă de către pârâtă, prevederile articolului 8, articolului 15 și articolelor 47, 52 și 54 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și ale articolelor 14, 15 și 54 din Directiva (UE) 2016/680.

IV.

- 35 Ordonanța este definitivă.

[omissis]